

ADVENT 2018

O bdělosti

Mějte se na pozoru, bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde. Jako člověk, který je na cestách: nešl opustil svůj dům, dal každému služebníku odpovědnost za jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, neboť nevíte, kdy pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno; aby vás nenalezl spící, až znenadání přijde. Co vám říkám, říkám všem: Bděte!“ (Mk 15,33-37)

Poselství tohoto biblického oddílu by snad bylo možné vyjádřit dvěma slovy: Žijte naplno! Ne ovšem v tom smyslu, jak se dnes většinou míní – totiž: člověče, hleď si co nejvíc užít a zažít, stihni maximum možného. Nechat se štvát tímto směrem znamená asi hodné brzy uvážnou na měličné života. Křesťanství ale není výzva „žít naplno“ cizí. Smyslem Ježíšova příchodu mezi nás přece bylo, abychom měli život a měli ho v plnosti, abychom měli radost a naše radost byla úplná, jak píše evangelista Jan (15,11). Pro nás křesťany je jistě vysokou hodnotou věčný život. Tento výraz ale chápeme zúženě, pokud si ho vykládáme jen jako „posmrtný život“. Jistě, věříme, že „věčný život“ – anebo lépe: „život v plnosti“, „život naplno“, „život do hloubky“ – nakonec přesahuje i hranice našeho pozemského života. To je ale pouze jedna z jeho stránek.

Život v plnosti je život v přítomnosti. Je-li věčnost v křesťanském smyslu spojena s některým rozměrem lidského času, pak je to daleko spíše přítomnost než budoucnost. Tady se

musíme zastavit a pokorně si přiznat jednu skutečnost našich životů. Totiž to, že se s přítomností mnohdy míváme. Z přítomnosti nejednou utíkáme do minulosti, vzpomínek na ni a do jitření starých vin. Utíkáme ovšem i do budoucnosti – do svých přání, snů, plánů, co by bylo, kdyby... Nebo na druhou stranu se propadáme do úzkosti a obav, co se může stát. Není snadné a samozřejmě žít plně v přítomnosti. Do přítomnosti je třeba se probudit, procitnout ze spánku, být bdělý. Právě k tomu nás vyzývá advent.

Ježíš v našem textu připodobňuje Boha k člověku, který opustil svůj dům a je na cestách. A ještě než svůj dům opustil, dal každému služebníku odpovědnost za jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Zůstaňme v duchu Ježíšových slov z dnešního oddílu u velmi strážlivého konstatování: Odešel z domu, dal každému služebníku odpovědnost za jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl.

Nejsme těmi vrátnými právě my křesťané? Ano, snad smíme tomu právě takto rozumět. Jsme ti, kteří byli Pánem ustanoveni, abychom ho vyhlíželi. A proto máme být u nejrůznějších bran! Máme být tam, kde jsou svět, společnost, lidská srdce otevřena směrem vzhůru a do hloubky. Máme vyhledávat tato místa otevřenosti, pečovat o ně a bdít, aby svět zůstal otevřený pro Boha. Máme dbát rovněž o to, aby se i náš vnitřní svět neuzavřel sám v sobě. Tam je třeba začít a tam také můžeme nejvíc ovlivnit.

Hned na několika místech bible najdeme výzvy k probuzení a bdělosti, povstání ze spánku, přejítí ze tmy do světla. Bdělý člověk je při tom, co se děje, žije „teď a tady“, prožívá plně každý okamžik života, probudil se z mátožné existence, kdy byl

unášen sněním a vnějšími okolnostmi. Bdělý člověk vnímá a je pozorný. Snad každý z nás to někdy zakusil, že najednou jako by procítl a uviděl život jinak. Stejně tak patrně o sobě víme, že i po takových chvílích máme zase

sklon znovu usnout. Onu bdělost je třeba stále znovu „křísit“, stále udržovat a obnovovat. Vstupujeme do doby adventní, která nám tuto výzvu připomíná. Nepromarněme ji, prosím.

Pavel Janošík

Slovo šéfredaktora:

Vážení čtenáři, záměrně vás takto oslovuji, neoslovuji vás vážení členové našeho sboru, protože věřím, že Zpravodaj čtou i lidé i za hranicemi opavského sboru. Dostává se vám do rukou adventní a vánoční číslo. Připravili jsme jej s láskou a s nadějí, že zde naleznete články, které vás zaujmou. Součástí našeho čtení je mimo jiného zajímavý rozhovor, pozdrav od bratra Kotáaska, který je v daleké cizině na vojenské misi, připomenutí výročí naší církve a mnoho dalších článků. Poprvé vychází vzpomínky prvního faráře sboru bratra Karla Veselého. Moc děkujeme Helence Domesové, že vše trpělivě přepsala, jedná se asi o sto stránek rukopisu!

A protože se blíží Vánoce, máme pro vás i několik tipů na dárky v podobě knihy. Obzvláště bychom vám všem chtěli poděkovat za vyplnění anket. Jsou to pro nás důležitá zjištění, určitě s nimi budeme dále pracovat.

A ještě pro zajímavost trochu statistiky od Michala Jančáře z webového okénka za období jednoho roku – tedy od jejich zprovoznění v současné podobě. Celkem

zde proběhlo 18 016 návštěv zadáním adresy stránek, 880 návštěv přes jiné vyhledávače (Seznam, Google apod.) a 289 přes externí odkaz (např. na stránkách evangetu). Denní návštěvnost stránek se pohybuje průměrně kolem 30 – 55 přístupů (nejvíce víkendy). Děkujeme všem spolupracovníkům, obzvláště Hedvice Janošíkové, za posílání aktuálních fotografií.

Věřím, že se vám Zpravodaj bude líbit a prosím, abyste jej předávali dále i lidem, se kterými jste v kontaktu. Těšíme se, že s vámi budeme i nadále komunikovat prostřednictvím Zpravodaje, webových stránek i facebookového profilu. Ale hlavně se těšíme, že se budeme setkávat osobně na našich společných adventních i vánočních bohoslužbách.

Další Zpravodaj vyjde 17. února 2019, pokud nám ovšem nezamrzne tiskárna. To znamená, že uzávěrka všech příspěvků bude 20. ledna 2019. Prosím, pošlete to nejlépe na mou adresu.

Požehnané a klidné prožití vánočních svátků vám přeje za celou redakční radu

Antonín Plachý

Kalendář akcí ve sboru:

Rozpis BOHOSLUŽEB na období prosinec 2018 až únor 2019:

1. neděle adventní	2.12.	Opava * (9 hod)	P. Janošík
2. neděle adventní	9.12.	Opava (9 hod) a Sudice (11 hod)	P. Janošík
3. neděle adventní	16.12.	Opava - dětská vánoční slavnost (9 hod)	S. Kopecká
4. neděle adventní	23.12.	Opava (9 hod)	P. Janošík

Boží hod vánoční	25.12.	Opava * (9 hod) a Sudice * (11 hod).....P. Janošík
2. svátek vánoční	26.12.	Opava * (9 hod).....A. Plachý
1. n. po Vánocích	30.12.	Opava (9 hod).....M. Litomiský
Starý rok	31.12.	Opava (16 hod).....P. Janošík
Zjevení Páně	6.1.	Opava * (9 hod).....P. Janošík
1. po Zjevení Páně	13.1.	Opava (9 hod) a Sudice (11 hod).....S. Kopecká
2. po Zjevení Páně	20.1.	Opava * (9 hod).....D. Heller
3. po Zjevení Páně	27.1.	Opava (9 hod).....A. Plachý
4. po Zjevení Páně	3.2.	Opava * (9 hod).....P. Janošík
5. po Zjevení Páně	10.2.	Opava (9 hod) a Sudice (11 hod).....P. Janošík
Septuagesimae	17.2.	Opava (9 hod).....P. Janošík
Sexagesimae	24.2.	Opava (9 hod).....S. Kopecká

* bohoslužby se slavením večere Páně

DALŠÍ SBOROVÉ AKCE

čtvrtek 13.12. 18 h. **Starý zákon a výtvarné umění: David** (přednáška M. Pavlíčka)
neděle 16.12. 9 h. **Tichá noc a bílý den** aneb Příběhy tří písniček. Kdo a proč napsal vánoční píseň Tichá noc, která se zpívá dodnes, a ještě mnohem více se dozvíte třetí neděli adventní při slavnostních bohoslužbách s vánoční hrou.

pátek 4.1. 17.30 h. **Radost z Boha** (přednáška Marka Orko Váchy)
7. – 13.1. **Alianční týden modliteb**

neděle 3. 3. **Sborový den s Petrem Slámou**

čtvrtek 24.1. 18 h. **Vietnam podruhé** (projekce fotografií D. Trampler)

29.6. - 6.7.

Sborová rekreace – Sobotín

27.7. - 3.8.

Sborový tábor

PRAVIDELNÉ SBOROVÉ AKCE

čtvrtek	16 hod	setkání rodičů a dětí předškolního věku – „Mraveniště“ (13.12., 3.1., 17.1., 31.1., 14.2., 28.2.)
	17 hod	zkouška pěveckého sboru
	18 hod	biblická hodina
	19 hod	schůze staršovstva (3. čtvrtek v měsíci)
pátek	15.30 hod	náboženství pro děti
	17.30 hod	konfirmační příprava
	18 hod	setkání mládeže

Oprava dvora

Jednalo se o mnoholetý problém, když zapršelo, byl farský dvůr pod vodou, auta ničila trávník a bahno se všude roznášelo. Dlouhou dobu jsme na staršovstvu diskutovali o potřebě dvůr odvodnit a zpevnit. Nebyla to jednoduchá ani levná záležitost, hlavně jsme se museli rozhodnout, zda se do toho pustíme svépomocí nebo si najmeme firmu. Nakonec jsme se rozhodli vše vložit na náš sborový stavební odbor a udělali jsme dobře. Po tomto rozhodnutí začala příprava, která nebyla jednoduchá. Bylo nutno úpravy aspoň obecně nakreslit, vypočítat spotřebu

stavebního materiálu, zajistit stavební stroje a také pracovní síly. Stavební odbor se tužil a pod vedením Michala Jančáře a Ivana Domese probíhala náročná logistická příprava.

A pak to všechno vypuklo. Ještě před samotným prvním výkopem jsme prožívali napětí, zda se podaří sehnat veškerý materiál - podařilo se. Po první fázi, kdy vše potřebné vykopal zapůjčený bagr, nastoupila v pátek večer četa pracetivně mládeže, vedená uvážlivým praktikem Viliamem Kušnírem. Vše měl pod palcem Michal a nikdo z účastníků se nezastavil. Vykopala se drenážní jámka, položily se odvodňovací trubky, vše se zahrnulo štěrkem a připravily se terénní úpravy pro kladení betonových dlaždic. Jak už to tak bývá, ne vše vychází podle původního plánu a již v pátek večer se zjistilo, že výkopy jsou větší, než jsme si objednali a tím se zvedla spotřeba štěrku i dlažby. Páteční práce skončila za tmy, ale všichni přiložili poctivě ruku k dílu, které se dařilo. Nejoblíbenějším pracovním nástrojem byla „žába“ (hutnický stroj), u které se střídalo vždy dost „žaboskoků“.

V sobotu v ranních hodinách začal početný stavební tým tvrdě pracovat. Ještě bylo potřeba sehnat další štěrk, který se podařilo zajistit díky Michalovým kontaktům, a šlo se dláždit. Do čela dláždicího týmu se postavil Luděk Ivanec, který bral jednu dlaždici po druhé a příkládal ji na správné místo. Pomocníci mu málem nestačili. Ale díky jemu a mnoha dalším se podařilo většinu práce dokončit. Další směna pokračovala ještě v úterý, kdy se práce dodělala, až na

„drobnosti“, které si vzal na starost Radek Dehner. Ale zaš takové drobnosti to nejsou a Radek s tím měl a ještě má mnoho práce.

Dvůr máme tedy zpevněný a odvodněný, to je důležité. A neméně důležité je to, že jsme to zvládli společně, ověřili si, že na to máme! A to díky stavebnímu odboru - Ivanu Domesovi, Michalu Jančářovi a Radku Dehnerovi. Díky partě dlaždiců pod vedením Lud'ka Ivance, díky sestřám pod vedením Hedviky Janoškové, které pracovníky nenechaly zahynout hladem a pečlivě se staraly o doplnění energie a díky všem, kteří toto dílo byť malým, ale přece důležitým skutkem podpořili.

Na závěr trochu statistiky. Finančně jsme hradili jen nákup materiálu a provoz techniky. Jednalo se o částku 50 182 Kč, ve které není samozřejmě započítána naše práce. Podle odhadu jsme ušetřili cca 50 000 Kč oproti tomu, kdybychom celou práci zadali firmě!!

Jen pro zajímavost uvedu, kolik stavebního materiálu jsme použili:

Zatrávňovací dlažba na příjezd v počtu cca 120 kusů, u garáží celkem 180 ks (pro zajímavost váha materiálu 9 tun). Kamenná drt' dvou různých frakcí celkem asi 17 tun. Drenážní potrubí v délce 20 m a 100 m² geotextilie.

Pokud byste chtěli vidět dokumentaci celé práce, neváhejte navštívit naše webové stránky.

Antonín Plachý

Historie sboru

Vzpomínky Karla Veselého, který působil v Opavě od 25. 8. 1947 do 31. 12. 1957, díl 1.

Do Opavy jsme z Prusinovic (kde manželé Veselí působili 7 let) dorazili v neděli 24. 8.

1947 okolo 16. hodiny. Opava utrpěla velice při závěrečných bojích 2. světové války.

Fronta se několikrát převalila přes opavské území. Víc než z 1/3 byla Opava zničena leteckým bombardováním, mnoho domů bylo vypáleno Němci – obyvatelé Opavy sami zapalovali své domy, aby nepřešly do rukou Čechů. Když jsme přišli my do Opavy – dva a čtvrt roku po ukončení války – byly již téměř všechny trosky odklizeny, ale bylo ještě mnoho ran z válečné doby vidět na všech místech. Obnova Opavy se zatím zaměřila na odstranění trosk po bombardování a na opravy domů a budov, které ještě stály za to, aby byly opraveny. Přesto bylo možno zjistit, že Opava byla před válkou pěkné město, a dalo se tušit, že jednou zase pěkným městem bude. Po skončení 2. světové války zanikl v Opavě (odsunutím Němců) německý evangelický sbor augsburského vyznání, patřící do svazku Německé evangelické církve augsburského vyznání v Sudetech. Majetek této církve byl prohlášen za majetek státní (konfiskát). V Opavě měla tato církev kostel (tzv. Červený kostel) a faru. Naše církev – kazatelská stanice v Opavě – obdržela národní správu nad tímto kostelem a farou. Bratr jednatel kazatelské stanice – br. Lambert Pelan – byl soudním úředníkem a nechal tuto naši národní správu zapsat do pozemkové knihy a tak pro budoucnost zajistil naší církvi eventuální převzetí do vlastnictví a trvalého užívání těchto objektů. Kazatelská stanice dala opravit škody, které tyto církevní budovy válkou utrpěly (byla to nová krytina na kostele, oprava fasády, kostela i fary) a užívala kostela ke konání služeb Božích. Bylo zapotřebí ještě opravit menší škody na stropě kostela, ale přesto bylo možno kostela ke službám Božím používat. Nastaly však komplikace a těžkosti s Církví československou husitskou. Ta měla náboženskou obec v Opavě již za první republiky (před druhou světovou válkou). Během války tato náboženská obec – odchodem Čechů z Opavy – zanikla a její veliký sborový dům obsadily nějaké německé úřady. Po skončení války se mnozí členové Církve československé do Opavy vrátili a vytvořila se nová náboženská obec. Poněvadž jejich sborový dům byl značně poškozen a oprava se zdála být dost nákladná (později se z tohoto sborového domu stal „dům pionýrů“), dohodla se rada starších Církve československé s výborem kazatelské stanice naší církve, že do doby, než bude v Opavě utvořen samostatný sbor naší Českobratrské církve evangelické, může těchto objektů užívat Církev československá. Jakmile však dostane Opava svého českobratrského evangelického duchovního správce, farář Církve československé uvolní faru. Tato dohoda byla písemně uzavřena a potvrzena podpisy představitelů náboženských obcí Církve československé a Českobratrské. Toto dojednání se konalo po válce v r. 1945. Když však výbor naší kazatelské stanice žádal v roce 1947 o uvolnění fary, abychom se tam mohli nastěhovat – podle smlouvy uzavřené v roce 1945 – rada starších Církve československé nerespektovala dřívější dohodu a faru neuvolnila. Měla patrně na Národním výboru města Opavy nějaké své příznivce, takže nebylo možno uvolnění farní budovy dosáhnout. Měli jsme však již zkušenosti také z mnoha jiných míst, kde se Církev československá usadila v německých farách a nebylo možno ji přimět, aby je uvolnila naší církvi, která měla přece jen větší morální a právní nárok na majetek Německé evangelické církve augsburského vyznání. Tyto kostely a fary byly budovány ještě za Rakouska, v 18. a 19. století, kdy evangelická církev augsburského vyznání byla jednotná – nebyla rozdělena podle národnosti na českou a německou. Na tyto budovy tedy přispívali i evangelici čeští. Teprve po první světové válce v letech 1918 – 1919 se vytvořily církve

podle národnosti: v Sudetech se vytvořila evangelická církev německé národnosti a ve východním Slezsku (na Těšínsku) vznikla církev evangelická augsburského vyznání polské národnosti. Kořeny těchto církví však byly od toleranční doby až po vznik naší první republiky (28. října 1918) společné. Církev československá však využila situace, jak se vytvářela po druhé světové válce a jednala podle lidové zásady „Kdo dřív přijde, dřív mele“. To se osvědčilo Církvi československé i v Opavě.

Kazatelská stanice tedy najala pro nás byt nedaleko kostela, na ulici Rudé armády č. 13 (Olbrichova) u paní Vl. Novákové. Byl to byt prostorný, tři pokoje, kuchyň a velká veranda, ve třetím poschodí. Na Církvi československé jsme dosáhli aspoň toho, že jsme mohli mít na faře v přízemí farní kancelář a v sálku konat biblické hodiny.

Pokračování příště

Rozhovor

... se sestrou Milenou Grufíkovou.

1. Do našeho sboru jsi vstoupila v dospělosti. Proč sis tehdy vybrala opavský sbor?

Moje cesta do opavského sboru vedla přes Brno. Byla jsem sice v raném dětství pokřtěna v katolickém kostele, ale v naší rodině se víra nijak neprojevila. Vyrůstala jsem se spoustou otázek ve své hlavě a odpovědi se mi dostalo v rozhovorech s vrstevníky v průběhu vysokoškolského studia v Brně. Dodnes jsem velmi vděčná Ivě Tramplerové a Pavlovi Vikovi, že mne vzali mezi mládež brněnského sboru a že mi byli průvodci na mé cestě ke Kristu. Po ukončení studií již bylo pro mne logickou cestou zaklepat na dveře opavského sboru, přesto mi to odhodlání trvalo asi tři roky.

2. Neděli co neděli obětavě v kanceláři vybíráš nejružnější poplatky. Co Tě na práci „pokladní“ těší a co Ti práci ztěžuje?

K práci pokladní mne vybídl náš předchozí farář Honza Lukáš. Beru to jako svou službu opavskému sboru. Sbor je pro mne velká rodina a práce pro ni mne naplňuje. Dělá mi radost, pokud se cítím být prospěšná. Čísla a tabulky mají logiku a já si s nimi rozumím. Pro tuto práci cítím velkou podporu našeho faráře Pavla Janošíka i staršovstva. Tím, že trochu víc nakukuji pod pokličku našich financí, tak vidím, kde nás bota tlačí. Proto bych ráda zdůraznila, že pro zdravý chod našeho sboru je důležité, aby měl jistotu pravidelného příjmu salárů či darů. Pro Vaši bližší představu, v roce 2017 jsme měli náklady cca 25 tisíc měsíčně, ale trvalých plateb na účet přišlo měsíčně asi 15

tisíc. Rozdíl 10 tisíc měsíčně je pak kompenzován nepravidelnými příspěvky v průběhu, ale většinou na konci roku. Jelikož stále rostou náklady na provoz sboru, je nutné zajistit i odpovídající finanční krytí. Chtěla bych touto cestou vyzvat naše bratry a sestry, aby zvážili možnost založení trvalého příkazu a posílali svůj salár pravidelně. Sbor má přesnější představu, s jakými dary může počítat a Vaše rodinné rozpočty pravidelná částka tolik nezatíží.

3. Ve které sbírce bychom měli být my členové sboru nejobětavější?

Na tuto otázku nemám jednoznačnou odpověď. Obětavosti není nikdy dost. Naše církev vyhláší 9 celocírkevních sbírek za rok. Každá z nich si zaslouhuje naši pozornost. Ale i běžná sbírka pro potřeby sboru, salár či dar je pro fungování našeho společenství důležitá. Bez finanční obětavosti nás členů bychom nemohli zajistit chod sboru a církve. Velmi na mne doléhá starost o to, jak zvládneme ty velké změny, které s sebou přinese přechod na samofinancování, ale vnímám to jako výzvu k samostatnosti a skutečnou zkoušku

oddanosti víry. Věřím, že v této zkoušce s pomocí Boží obstojíme.

4. Jsi také pravidelnou dlouholetou členkou našeho pěveckého sboru. Jaká píseň Tě nejvíce zaujala a proč?

Zpěv je pro mne forma relaxace. Byla jsem moc ráda, když mne, hudebního analfabeta, před lety bratr Ševčík vyzval, abych posílala pěvecké řady. Schází se tam skupinka úžasných lidí pod vedením naší sbormistryně Romany Chalupské. Nejsme sice žádné profesionální těleso, ale snad je z našich vystoupení zřejmé, že nám zpívání vychází ze srdce. Nejsilnější zážitek pro mne bylo vystoupení v Olomouci na instalaci našeho bývalého faráře Honzy Lukáše. Myslím, že jsme zpívali Agnus Dei.

5. Co máš v opavském sboru nejraději a čím pro Tebe opavský sbor je?

Na opavském sboru mám nejraději jeho „rodinnost“. Pro mne tak akorát velký, abychom mohli naplno prožívat svoji vzájemnost. To jsem předtím nezažila. Znamená pro mne jistotu, že se mám ke komu uchýlit, když potřebuji povzbudit, vyslechnout nebo posílit ve víře. Těší mne, že to podobně vnímá i můj syn.

Ptala se Zdenka Jančářová

Týden svobody

V neděli 26.8. se naše opavská mládež vydala na letní seniorátní týden, zkráceně LST, tento rok pořádaný v Hodoňovicích. Cesta nám díky debatování o fyzice, škole, našich zájmech a dalších tématech uběhla velice rychle. Když jsme dorazili k areálu a přivítali se s mládežníky z jiných sborů, již nás čekala večere. První večer měl tradičně program předseda SOMu, Daník Zmrzlík. Po tom, co jsme krátce v kolečku sdělili všichni svá jména, sbor a své koníčky, nás předseda uvítal, řekl pár informací k akci a chvíli mluvil o tématu LST.

Téma LST byla svoboda. Osobně si myslím, že to bylo vhodné téma, jelikož jsem o svobodě nikdy sám moc nepřemýšlel. První nám povídal opavský rodák Jiří Tengler na téma svoboda v průběhu historie. Jako druhý nás navštívil advokát Ondřej Kovář s přednáškou o svobodě a odpovědnosti. Třetí v řadě byl vikář Jan Mikschik, který mluvil o svobodě a víře. Čtvrtou přednášku, svoboda ve vězení, měl spirituál Aleš Wrana. Pátá a zároveň poslední přednáška byla o svobodě v Kristu, s tímto tématem nás seznámil Jakub Pavlús, farář ze Šumperka.

LST trvalo celkem 6 dní, od 26. srpna do 1. září. Budíček byl v 7.30 a poslední večerka 1.30. Zúčastnilo se přibližně 40 lidí z různých sborů nejen našeho seniorátu. Součástí dne byly dopolední a večerní programy řečníků výše vyjmenovaných, či připravené organizátory. Nechyběly ani různé dílny, sportovní aktivity, výlet a hry. Na LST byl i dostatek volného času, který se dal využít debatováním, chozením na procházky, plaváním v bazéně, hraním stolních her a třeba i spaním. Když nám sdělili, že pojedeme na výlet do ostravské zoo, byli jsme příjemně překvapeni. Poslední večer byl speciální program, který jsme si udělali sami, složený z vymyšlených scének, zpívání a kvízu. Odjížděli jsme v sobotu.

Před odjezdem, po uklízení nás ještě navštívila ostravská farářka Ewa Jelínek. Letošní LST jsem si velice užil. Všechny programy byly povedené, osobně se mi nejvíce líbil program od Ondry Kováře, povídal o svých advokátských zkušenostech a předváděl nám zajímavé statistiky související se svobodou. Za nejlepší dílnu považuji masérskou. Kuchař, se kterým už jezdíme 5 let na podobné akce, vaří snad dokonale. Odvezl jsem si z LST množství zážitků. Navždy mi utkví v hlavě náš půlnoční výlet kukuřičným polem nebo rozdělování ohně téměř v dešti. Svůj čas na LST bych popsal jako nejlepší za celé prázdniny. Již se těším na LST 2019.

Vojta Janošík

Oslavy 100 let ČCE

Jeden z účastníků oslav, které proběhly v Pardubicích, se s námi o zážitky podělil touto básní:

Pardubická srdce

100 let naděje,
víry
lásky
života
oslav narození
i smrti
Děkujeme Pane
za každodenní narození
v Tobě. Za paprsek dobra,
který nás oblažuje
usměrňuje, vítá.

Je dobré mít cíl
malý či velký
každodenní
i celoživotní.

Koleje vlaku
lidí jako máku

transparenty cest
Pardubice středobod cest

nebylo již hvězd na nebi,
ale slunce svými paprsky
stékalo do ulic, do oken
na hlavy.

Mé oči uviděly
na čistém nebi
k překvapení, údivu milému

Jediný obláček
toulá se nad Pardubicemi
Beránek chundelatý
jako znamení!
Nad hlavami stráží,
doprovází - halelujah

Vzdušné ulice
s historií se kříží
Středobod oslav je kostelíček
kulturní dům Ideon
Pernštejnské náměstí
i ubytovny k přespání
To vše kol nás spojuje s vírou
s ústy vyznání mnoha písní,
přednášek, filmů, ruční tvorby.

S hudbou rozličných hudebních nástrojů
osobností lidských.
Jeden z vrcholů oslav víry
na náměstí hřmá Slovo Boží
úst představených církve naší
nejen...
rozléhající do uší, do srdcí
všech přítomných
zářící oči

usměvavá ústa
Příjemné šimrání u osrdí
s vysluhováním večere
Páně

Víra není marnost,
ale nutnost
nést ji dál
plamen nesmí zhasnout
Pane přilévej do srdcí našich,
i když umdlévají
svůj olej lásky

Vřelé díky za setkání
Pardubice
s beránkem chundelatým.

Radek Dehner

O stáří s Ivanem Ryšavým

V polovině října k nám zavítal farář a psycholog v jedné osobě – Ivan Ryšavý z Kroměříže. Tématu stárnutí a stáří se věnoval už v kázání. Mluvil o Eleazarovi z II. knihy Makabejské, kterému šlo o to, aby byl hoden svého stáří. Spolu s naším hostem jsme přemýšleli o tom, jak stárnout před Bohem, o stáří pošetilém a ušlechtilém. Třeba při těchto jeho slovech: „Někdy uvidíme zřetelně nějakou hodnotu, až když se setkáme s jejím opakem. Tak se nakonec ještě krátce podívejme na pošetilé stáří. Nejen že si barví šedé vlasy na černo a trsá na diskotéce. Ono lze sobě i svým vnoučatům, jak je má rádo, jak oni ho mají rádi. Přepisuje každého půl roku závět', jak postupně zjišťuje, že tito si dědictví nezaslouží, ten ho nemá dost rád. Tak si aspoň u této chce koupit lásku. Ono se chvástá, co v mládí dokázalo, jaký byl odborník, jaká byla krasavice. A s každým dalším takovým krokem se víc a víc zamotává do své lži. - A teď si uvědomte, jak

člověk, který dobře zestárl s Bohem, se naopak rozmotává ze lží, které třeba zůstaly z minulosti. Nebo jako dítě z Andersenovy pohádky řekne: císař pán je nahý. Možná se vám vybaví, když toto posloucháte, nějaký fanatik pravdy: člověk, který netaktně a nemilosrdně říká lidem, co považuje za pravdu. To má i variantu starého člověka, který všechno ví správně a tak druhé komanduje. Ale tento tón u Eleazara vůbec není... On je příliš starý na to, aby lhal. Aby se z toho vykrotil lži. Ale svoji pravdu řekne klidně. Ne agresivně. A pak stejně klidně přijme její důsledek. Vidíte, to není specialita mučedníků. To je specialita stáří s Bohem. Už nepotřebuje lhát. Nepotřebuje druhé převálcovat. A k tomu bonus: má ušlechtilou, krásnou tvář.“

Po bohoslužbách pak následovala ještě druhá část, při které jsme svorně mladší i starší pozorně naslouchali dalšímu rozvedení tématu – a to rozlišení na stáří zoufalé a pokojné. Zazněly některé literární

ukázky, ale i podněty k osobnímu rozjímání. K pokojnému patří podle Ivana Ryšavého těchto pět postojů: pravdivost k sobě samému – smíření se vším, co bylo – domov jako místo, kam patřím – životní filosofie,

nabytá moudrost – uvědomění si toho, co po mě zůstane.

Pavel Janošík

Sborový zájezd

Dne 20.10.2018 se zúčastnili členové našeho evangelického sboru a hosté z Vítkova a Budišova zájezdu na téma „Po stopách břidlice...“. Výlet se konal pod vedením bratra Skaličky a historika pana Zahnáše.

Dostali jsme se do míst, kam bychom se jen složitě mohli sami dopravit (např. vojenský újezd Libavá, Raabova štola poblíž Zálužné, jejíž prohlídka byla doprovázena odborným výkladem nejen o původu břidlice, ale i o těžké práci našich předků při jejím dobývání) a bylo nám objasněno množství historických faktů o smutném osudu města Libavá. Libavou a okolím nás provázel pan Jindřich Machala, který založil občanské sdružení Bílý kámen, jehož náplní je obnovit zničené památky, a to zcela nezištně. Libavá a

vesnice kolem, které již neexistují, doplatily na odsun Němců, pak na vládu komunistů, načež sovětská vojska v roce 1968 zasadila obcím poslední ránu. Armáda okupantů z tehdejšího SSSR definitivně zdevastovala všechny domy, statky, památky, kostely, hřbitovy. Naprostá arogance a neucta k historii a přírodě mnou i mnohými otrásla. Je důležité o těchto událostech vědět a historii blízkého okolí znát.

Chtěla bych poděkovat všem, kdo se podíleli na přípravě zájezdu, zejména bratru Skaličkovi za skvělou a promyšlenou organizaci a zajištění odborného výkladu nanejvýš erudovanými a zasvěcenými lidmi, jako byli pan Zahnáš a pan Machala.

Anna Volkmerová

Drakiáda

Na sobotu 3. 11. 2018 byla plánována již tradiční drakiáda. Počasí nám však nepřálo a už od rána bylo vyložené dušičkové. Nás to ale neodradilo a tak jsme se sešli na faře. Pro děti byly připraveny soutěže a za každý splněný úkol dostaly mašličku, kterou lepily drakovi na své kartičky. Po splnění úkolů všichni dostali sladkou odměnu a čekaly nás výborné buchty a čaj. Děti si pak ještě hrály a my dospělí jsme si měli možnost fajn popovídat. Jsem moc ráda, že i přes nepříznivé počasí děti i s rodiči dorazili a že jsme si užili hezké odpoledne.

Daniela Klímková

Díky všem spolupracovníkům, ale hlavně Dance, za nápad, za nasazení i

za improvizaci, je vidět, že nás ani špatné počasí nezlomí.

Antonín Plachý

Vojenská mise

Snažíme se být v kontaktu s naším bratrem Petrem Kotáskem, který je v zahraniční vojenské misi. Před nedávnem jsme od něj obdrželi pohled a jeho pozdrav jsme četli v rámci sborových oznámení. Někteří z nás si s ním dopisují, mnozí se za něj modlí. Jeho čas prožitý v zahraničí se krátí, někdy během prosince by se měl vrátit domů, už se na něj těšíme a nejen my, hlavně jeho rodina. Požádal jsem ho o krátký pozdrav do našeho Zpravodaje.

Nevím, co v závěru další nepovedené mise napsat. Nikdy to tady pro nikoho nebude lehké, ani pro mě to nebylo a zatím ještě není. Zbývá něco málo okolo dvou týdnů do návratu domů, ale v očích nás vojáků tady v tom světě je to stále ještě spousta času, kdy se může cokoliv pokazit.

Co napsat? Nikdy jsem do žádné mise nejel bojovat sám za sebe, ale sloužit vyššímu zájmu-bezpečnosti naší země, kterou miluji, protože jsou v ní všichni lidé, na kterých mi velmi záleží. Jsem patriot, vždy jsem jím byl, mám rád svůj domov, tam, kde žijí moje děti, má životní láska Lucinka a kde mám i širší rodinu. Jsem připraven pro bezpečnost ostatních položit i cenu nejvyšší, svůj život. Položil bych ho i za kteréhokoliv z kolegů, kamarádů, spolubojovníků, kteří jsou tady

teď v Afghánistánu se mnou. Víím, že je to pro mnohé z obyčejných lidí nepochopitelné, ale takové to je být vojákem. Sloužit své zemi a být připraven ji bránit, zatímco ostatní o tom jen mluví doma v obýváku nebo v hospůdce u piva. Jsem hrdý na to, kým jsem, co jsem v životě dokázal a co dělám, že se mohu komukoliv beze studu podívat do očí a říct, že jsem hrdý na to být voják a sloužit naší zemi ať už doma nebo kdekoliv jinde. Stále jsem to já i tady, tak daleko od domova a svou příslušnost ke své zemi hrdě nosím na levém rukávu (u srdce) - naší státní vlajku. Měl jsem na svých misích tu smůlu, že jsem viděl umírat ostatní vojáky, kamarády, kolegy, to nikomu nepřeji vidět, avšak i to štěstí, že jsem pomohl i životy jiných zachránit a oni ten můj. Ať to bylo tak či onak, všem děkuji za to, že byli, že jsou a že budou. Za to, že dělají svoji práci a poslání jak nejlépe dokáží a já se pokusím o to stejné, i když to není vůbec jednoduché. Nevím jak jinak to napsat Tondo - píšu to, co cítím, ale je to hodně ovlivněno prostředím, ve kterém tady jsme, ztrátami, co tady máme a steskem po domově. Snad jsem to napsal správně a srozumitelně. Zaslám nějaké foto, snad potěší.

Rozhovor

....s Alešem Palánem, ředitelem nakladatelství KALICH

Blíží se Vánoce a mnozí z nás přemýšlejí o dárkách. Při této příležitosti bychom vám rádi připomněli, možná někoho i seznámili s naším nakladatelstvím Kalich. Bylo založeno Českobratrskou církví evangelickou krátce po vzniku první Československé republiky v roce 1921 a po celou dobu své existence se specializuje na vydávání a šíření knih především ze všech oborů teologie, filozofie, historie,

pedagogiky, judaistiky a světových náboženství, včetně knížek katechetické, meditativní a liturgické povahy. Kromě této naučné literatury vydává nakladatelství humanisticky orientovanou prózu a poezii, původní českou i překladovou. Nechybí ani podobně zaměřená krásná literatura pro děti a mládež.

Nakladatelství šíří své knihy prostřednictvím vlastního knihkupectví

Kalich v Jungmannově ul. č. 9 v Praze 1 a jeho zásilkové služby, dále prostřednictvím příbuzně orientovaných knihkupců a také vlastních webových stránek. Značnou část produkce pak svěřuje do distribuce velkodistribučním firmám jako jsou Kosmas, Jan Kanzelsberger, Karmelitánské nakladatelství, Vyšehrad, na Slovensku např. Artforum.

Od února 2018 je novým ředitelem Aleš Palán. V Brně nedokončil studium pedagogické fakulty, několik let se pak toulal po Československu. Je jedním ze signatářů Charty 77. V druhé polovině osmdesátých let a na začátku let devadesátých pracoval jako noční hlídač, figurant a kopáč. Od roku 1993 se věnuje žurnalistice (Jihlavské listy, Duklák, Lidové noviny, Česká televize, TV Nova, Katolický týdeník, Hospodářské noviny, Host, ...) Vedl kurzy tvůrčího psaní na Literární akademii Josefa Škvoreckého a Vysoké škole kreativní komunikace. Za román *Ratajský les* a knihu rozhovorů *Být dlužen za duši* byl nominován na Magnesii Literu. Za průvodce brněnským Bronxem BrnoX toto ocenění získal. Za knihu rozhovorů *Kdo chodí tmami* dostal výroční cenu Českého literárního fondu. Jeho rozhovory s Vitem Tajovským, bratry Reynkovými a s Ludvíkem Armbrusterem obsadily první místo v anketě Dobrá kniha Katolického týdeníku. Od února 2018 je ředitelem nakladatelství Kalich.

Nabízíme vám zajímavý rozhovor s ředitelem nakladatelství.

1. Proč se úspěšný spisovatel rozhodne vzít na sebe nelehkou úlohu ředitele Kalichu?

Kdybych řekl že z lehkovážnosti, znělo by to negativně a to rozhodně nechci. Člověk ale nikdy přesně neví, kam jde, pokud neudělá příslušný krok. Já ho udělal a Kalich vnímám jako dobré místo, kde je možné

vykonávat smysluplnou práci. Už jen to znamená hodně. Přál bych každému, aby vnímal své aktivity jako naplněné smyslem.

2. Která byla první knížka, kterou jste si přečetl?

To si nepamatuju. Jako kluk jsem ale hltal Verna, Čtyřlístek a hry Semaforu. Po pár letech jsem z ničeho nic přeskočil na Holana, Márqueze a Dostojevského. Jako by mezi tím nic nebylo. Ale je, a je toho spousta. Tak se teď snažím tu mezeru dohánět.

3. Křesťanská literatura asi není moc společností přijímána, máte také takový dojem?

Pokud budeme autentičtí, budeme svým okolím přijímáni. A pokud navíc dokážeme autenticky psát, budou akceptovány i naše knihy. Před pár dny jsme v Kalichu vydali můj knižní rozhovor se zakladatelkou hospicového hnutí v ČR Marií Svatošovou nazvaný Neboj se vrátit domů. Věřím, že třeba tahle kniha má potenciál oslovit skutečně každého.

4. Mají vůbec knihy ještě šanci v prostoru, kde hrají svou výraznou roli elektronická média?

Jistě že ano. Pokud se kniha neprosazuje, není na vině čtenář ani elektronická média. Je třeba jen vytrvale pracovat a chodit po nevyšlapaných cestách.

5. Blíží se Vánoce, proč bychom měli nakupovat nebo si objednat knihy ve Vašem knihkupectví?

Přece abyste měli co dát pod stromeček! :-)

6. Vnímáme naše knihkupectví jako důležité, jak Vás můžeme podpořit?

Na první dobrou se chce říct, že nás můžete podpořit koupí našich titulů. To jistě platí. Knihy z produkce Kalicha ale samozřejmě můžete kupovat i na internetu či v jiných kamenných prodejnách. Budeme rádi, pokud o naši produkci budete mít zájem, ale neměl bych radost, pokud byste tak činili ze

soucitu či nějaké povinnosti. Věřím, že vám dokážeme nabídnout čtivo, které vás prostě zaujme.

7. A ještě Váš osobní typ, co byste nám doporučil jako vánoční dárek - pro děti, pro mládež, pro dospělé?

Kromě zmíněného rozhovoru s Marií Svatošovou se z produkce Kalicha velmi těším na deníky Františky Jirousové a Jany Bauerové Mága. Středobodem jejich zápisků je osobnost Ivana Martina Jirouse, kniha

vyjde za pár týdnů. Pokud si mohu přihřát vlastní autorskou polívčičku, věřím, že by se pod stromeček hodily i mé rozhovory se šumavskými samotáři Raději zešítet v divočině. Aktuálně mám rozečteného Kosatíkova Jiného TGM a Tíživou lásku Eleny Ferrante. První jmenovanou knihu si umím dobře představit jako dárek pro muže (nejen), druhou pro ženu (nejen). Děti mám už velké a bojím se, že s tím svým Vernem bych u nich už dnes stejně neuspěl.

Ptal se Antonín Plachý

Nabídka publikací z Nosislavi

V předvánoční době přichází mnoho nabídek na dárky. Jedna z těch, které bychom mohli věnovat pozornost, je od bratra faráře Ondřeje Macka z Nosislavi. Zvažte, zda by to nebyl vhodný dárek pro vaše blízké. Více informací najdete na <http://nosislav.evangelnet.cz/>. Přikládáme dopis br. Macka.

Milé sestry a milí bratři,
rádi bychom Vám nabídli dvě publikace, které vydal náš sbor.

VŽDYŤ SE MNOU JSI TY... kniha modliteb uspořádali Iva Kvetonová – Ondřej Macek – Lenka Ridzoňová
Sbírka modliteb určená spíše k osobním rozhovorům s Bohem. Nabízí základní texty křesťanské víry, modlitby k obdobím církevního roku, ke svátostem a především k nejrůznějším situacím života.

Kniha je vázaná, má 420 stran a záložku.

Cena 140 Kč za kus nebo 130 Kč při koupi deseti a více kusů.

ZASTAV SE NA CHVÍLI... biblické meditace na rok 2019 už devátý ročník 12+1 biblických úvah a modliteb, které připravují kazatelé a kazatelky ČCE.

Knižka je koncipována především jako dárek při návštěvách a má 76 stran.

Cena 27 Kč.

Ondřej Macek, farář v Nosislavi

Publikace je možno si prohlédnout a objednat ve sborové kanceláři.

Vánoční chvilka poezie

Je to nelehký úkol psát článek o vánoční poezii, když za okny svítí sluníčko, vítr honí barevné listí a teplo je jako v létě. Je to nelehký úkol probírat se básničkami, když doma překračujeme menší a větší krabice a hromádky s věcmi, které chystáme na vánoční dílnu. Je těžké hledat vánoční poetiku, když nálada je nevánoční. A přece, když se zamyslím nad adventním časem, vybaví se mi kousek Reynkovy básně **Svítání v zimě**:

Myšlenka má unavená
neví, kde se nasytí;
aspoň hledá, kde je stěna,
o kterou se opřítí...

Ano, necháváme se dobrovolně pohltnout shonem a balastem blížících se svátků, a pokud je pro nás advent jen nakupování, lehce se pro nás Vánoce stanou spíše velkou únavou a depresí. Ale Vánoce nejsou ani to rozjuchané křepčení, spálené cukroví, kapr ve vaně a plná břiška... tohle jsou věci, které máme s tímto obdobím spojeny, ale hlavní je blízkost. Blízkost člověka. Blízkost Boha. Blízkost Boha, který se stal člověkem.

Bohuslav Reynek, český básník, překladatel, malíř a grafik, který je neodmyslitelně zasazen do obce Petrkov na Českomoravské vysočině. Tímto krajem je inspirováno jeho dílo výtvarné i literární. Z jeho mnohých a překrásných básní, které někdy svou blízkostí a láskou k přírodě připomínají Františka z Assisi, jsem vybrala ty zimní, vánoční, zádumčivé, ve kterých se blýská jiskřička naděje jako čerstvě napadaný sníh.

Zasněžený práh

Který anděl pode dveře
bělostný mi sune list?
Otevírám v nedůvěře:
o bolesti budu číst?

Otevírám. Hvězdy skryty,
sněhem šumí dědina.
Zahalena Vánoce trpí
zapomíná, vzpomíná.

Zápraží je blahé, bílé.
Hvězdy vtisklé, stopy z ráje,
písmo úzkostlivé chvíle
zanechal pták, pobíhaje.

Vánoce 1970

Advent. Čtvrtá neděle.
Procitají andělé.

Vstaňte s námi, volají.
Z polí, z lesů, ze stájí.

Jdeme, nic jsme nepřinesli.
Holá dlaň se chytá jeslí.

Nestudí to, nehřeje
prázdné prsty naděje.
Nestudí to, nepálí.
Nedali jsme, nevzali.

Ale někdo někde volá.
Z mraků hvězda, kámen zdola?
Dlaň je prázdná. Hlava vratká
trne v rukou Jezulátka.

Kříž

Hle, kostra z jeslí,
Už není slámy.
ven jesle vynesli,
kříž s námi je s námi.

Zbyla jen holá
se hřeby břevna,
bez osla, vola,
kříž, bída zjevná.

Noc bez andělů,
den bez koledy,
ran křídla tělu:
kam vzlétnou bědy –

kdy naposledy?

Vybrala Simona Kopecká

Anketa

Co naplat, vstoupili jsme do světa informačních technologií, využíváme je i v našem sboru. Jak to máme dělat, jak jste s tím spokojeni a co máme ještě přidat jsme se snažili zjistit z odpovědí na naši anketu. Dá se říci, že nás potěšil váš zájem, aktivně se zúčastnilo 35 respondentů, což je pěkné číslo. A potěšila nás i vaše milá slova, slova povzbuzení a plno dobrých nápadů.

Anketa nás upevnila v tom, že budeme nadále pokračovat v aktualizaci webových stránek a facebookového profilu a budeme vydávat Zpravodaj. Níže vám přikládáme zpracování odpovědí z ankety a připojuji k tomu pár poznámek.

Webové stránky jsou hojně navštěvované, jsou aktuální a přehledné. Některým z vás chybí na webových stránkách i ve Zpravodaji více biblických zamyšlení. Je pozitivní, že je o tyto texty zájem, budeme přemýšlet, jak to vyřešit, určitě na něco přijdeme.

A sláva, lidé čtou více tištěný Zpravodaj! A pak že jsme v době elektronické komunikace! Z toho plyne výzva, abychom tiskli více výtisků.

Moc rádi bychom vydávali Zpravodaj častěji, ale přiznáváme, že na to zkrátka nemáme sílu. Je to přece jen náročné a bez profesionálních pracovníků to nejde. Ale můžeme sledovat informace na jiných církevních webových stránkách, jako jsou například stránky našeho seniorátu, seniorátní mládeže, e- církev nebo Evangnet. Určitě to stojí za to, na webové stránky doplníme odkazy na spolupracující weby.

Dlouze jsme diskutovali, zda spustit facebookové stránky, nakonec jsme to zkusili na zkušební dobu a vida, funguje to. I přes obavy z diskusních skupin a zneužití fotografií v tom budeme pokračovat.

V odpovědích zaznívalo přání, aby ve Zpravodaji byla také rubrika pro děti, nějaké křížovky, osmisměrky. Z toho vychází naše prosba o dalšího spolupracovníka, který by si to vzal na starost. Určitě by to bylo zpestření našeho Zpravodaje.

Děkuji také Zdence Jančářové a Daníkovi Zmrzlíkovi za vytvoření a zpracování ankety.

Ještě jednou díky všem, kteří svými názory přispěli do ankety.

Anketu vyplnilo 35 respondentů (30 elektronicky, 5 papírově)

1. O webových stránkách se většinou lidé dozvěděli ze sborových oznámení (66%).
2. Nejpočetnější část respondentů navštěvuje webové stránky 1x týdně až 1x měsíčně (46%). Druhá nejpočetnější skupina navštěvuje stránky občas (34%).
3. Na webových stránkách jsou nejoblíbenější aktuality (86%), dále pak fotografie (71%), aktuální rozpis bohoslužeb (54%) a Zpravodaj (46%).
4. Většinou respondenti webové stránky chválili za jejich aktuálnost a přehlednost, ale 13 lidem na nich chybí kázání, biblické texty či zamyšlení.
5. Všichni respondenti Zpravodaj čtou. Nejvíce je čtený v tištěné podobě (57%), 20% respondentů čte Zpravodaj pouze na webových stránkách. 23% respondentů čte Zpravodaj jak tištěný tak i na webových stránkách. Zajímavostí je, že dva respondenti využívají webové stránky k tomu, aby si četli stará čísla Zpravodaje.
6. 83% respondentů vyhovuje obsahová náplň Zpravodaje.
7. Ve Zpravodaji nejraději respondenti čtou rozpis akcí na aktuální období a články o akcích, které již proběhly. Nejméně oblíbená je rubrika jubilantů.

-
8. Zpravodaj respondenti chválí, ale většina by do Zpravodaje doplnila více biblických textů k zamyšlení a povzbuzení. Většina by také zlepšila grafickou podobu Zpravodaje (kvalitní fotografie, členění textu a jednotná velikost písma a celková úprava textu). Respondenti by uvítali častější vycházení Zpravodaje, stránky s informacemi z nedělní školy (co se probírá a kdo učí), stránky se zábavnou tematikou (křížovky, osmisměrky, hlavolamy, texty k odlehčení). Respondentům chybí přesná data narozenin u jubilantů. Kladně respondenti hodnotí rozhovory se zajímavými osobami, poezii sestry Kopecké a děkují bratru Plachému za vedení Zpravodaje.
 9. 91,5% respondentů je ochotno pravidelně přispívat na Zpravodaj.
 10. Facebookové stránky by přivítalo 46% respondentů. 31% respondentů je to jedno a 23% respondentů je proti facebookovým stránkám sboru.
 11. Na facebookových stránkách by 57% respondentů uvítalo upozornění na nově vyvěšené informace či fotografie na našich webových stránkách a 48% by uvítalo informace o sborových akcích. Někteří respondenti se bojí diskusních skupin a zneužití fotografií.
 12. Facebookové stránky bude využívat 66% respondentů.

Antonín Plachý

Vzpomínka na listopad

Už je to fakt strašně dávno, rok 1989 je opravdu historie. Ale historie, ze které můžeme a máme stále čerpat. Vzpomeneme si my starší, jak to tehdy probíhalo?

V těchto dnech jsem byl na synodu naší církve v Praze, který zasedal 15. – 18. listopadu 1989. Během zasedání jsme dostali zprávu, že na Národní třídě jsou bití lidé, dochází k násilí. Už 15. listopadu zaslal synod Ladislavu Adamcovi, tehdejšímu předsedovi vlády ČSSR dopis, který vyzýval představitele státu ke změnám. Dne 17. listopadu pak synod okamžitě reagoval na události na Národní třídě v Praze, kde byli brutálně bití a zraňováni účastníci pokojné demonstrace. I přes tak dlouhou dobu si vzpomínám na atmosféru zasedání, kdy mnohde bylo vidět slzy, nevěřící pohledy, ale také probíhalo modlitební ztišení. Když jsme 18. listopadu odjízďeli z Prahy, jel s námi i Dan Trampler. Ale ještě než jsme vyjeli z Prahy, vystoupil z auta a vracel se zpět na demonstraci do centra Prahy.

V Opavě jsme se připojili k demonstracím, které již probíhaly takřka v celé Československé republice. Scházeli jsme se na Horním náměstí před Slezankou. V počátcích tam stálo improvizované pódium ze stolů z tržnice a já jsem tam, ještě bez mikrofonu, četl prohlášení studentů naší teologické fakulty. Vzpomínám si, jak nás snímala kamera z Hlášky, kdoví, kde ten záznam skončil.

Dnes je to už 29 let od sametové revoluce. Že byla sametová, o tom není pochyb a díky za to. Neprobíhaly žádné nenávislné projevy, nevyhrožovalo se a zločinný komunistický režim odstoupil. Ale co se děje nyní? Asi jsme zmateni ze všech událostí, které se dějí, co vše probíhá, jak jsou absolutně pomíjeny hodnoty pravdy, služby, pokory. Nevím, je to všechno tak složité, ale pořád si myslím, že heslo (mnohdy zesměšňované) našeho prezidenta Václava Havla „pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí“ je nadčasové a je naší nadějí do dalších let života naší země. Nestyďme se za to!

Antonín Plachý

Bohoslužby jako centrum života sboru

„Není nám dáno vyjádřit, jak nesmírný význam mají bohoslužby pro nás, pro celý svět, pro Boží dílo zde na zemi. Je úžasné, že se v našich shromážděních stále děje zázrak, a my posloucháme učení apoštolů, jsme spolu, lámeme chléb, modlíme se...“, píše v dopise do sborů synodní senior Daniel Ženatý a sděluje i nám, že se v církvi připravuje nová bohoslužebná příručka (tzv. agenda). To je pro nás dobrý impuls rozhovoru o tom, co se při bohoslužbách děje, jak se nás to dotýká nebo snad jak nás to mívá, může posílit naši víru, může odkrýt radost z toho, že se objevilo něco, co nám možná dosud zůstávalo skryto.

Agendu potřebujeme k tomu, abychom byli spojeni s bohatstvím tradic světové reformace i československého evangelictví, abychom se nepozorností či nedbalostí nepřipravili o něco podstatného. Společná agenda otevírá prostor pro takové slavení svátostí a naslouchání Božím slovu, v němž nám bude dobře, společně mladým i starým, ve víře silnějším i ve víře slabším, těm kdo jsou v církvi od narození, i těm, kdo do ní přišli nedávno, domácím i hostům. Nová agenda nebude staré rušit, spíše obnovovat, vnášet nové podněty a reagovat na změny, kterými i naše církve prochází. Jednou z nich je například posun rázu bohoslužeb „od přednášení ke slavení“. Přílohou dopisu synodního seniora byly i následující konkrétní podněty komise, která na nové agendě pracuje:

1. Základní podobou jsou bohoslužby v večeři Páně.

Za základní formu považujeme bohoslužby, které mají dvě ohniska: službu slova a službu stolu Kristova. Služba slova a svátostí patří k sobě a jsou vzájemně propojeny. Konání bohoslužby slova je

legitímní. Praxe každodělního slavení bohoslužeb v naší církvi převážně bez Kristova stolu má své historické důvody. Přesto by však neměl vznikat dojem, že večeře Páně je obřad, který výjimečně anebo čas od času přidáváme k řádné bohoslužbě. Je třeba hlubšího rozhovoru o obsahu a významu večeře Páně, o jejím místě v životě sboru a církve, v bohoslužbách. Otázka četnosti slavení večeře Páně zřejmě není tím prvním, čím by se měl tento rozhovor začínat nebo u čeho by měl skončit.

2. Vyznání vin a slovo milosti patří jako samostatný prvek do každých bohoslužeb.

V praxi mnoha sborů se vyznání vin jako samostatný prvek objevuje pouze tehdy, když se slaví večeře Páně. Přestože současná agenda doporučuje vložit vyznání vin do služby slova a oddělit ho od slavení eucharistie alespoň písní, právě vyznání vin bývá mnohde vnímáno jako „příprava k večeři Páně“, což je poněkud problematické pojetí. Nové bohoslužebné formuláře obsahují vyznání vin v každých bohoslužbách – buď v úvodní části, nebo po kázání. Po vyznání vin vždy následuje slovo milosti.

3. V každých bohoslužbách je přítomno společné vyznání víry.

Vyznání víry zařazují navrhované formuláře do každých bohoslužeb. Není důvod spojovat vyznání víry pouze se slavením večeře Páně. Vyznáním víry se shromáždění každou neděli spojuje s křesťany všech dob a míst. Vedle apoštolského vyznání, které se ve většině sborů používá, a které je v tradici křesťanské církve vnímáno jako křestní vyznání, doporučujeme rovněž osvojení si a užívání Nicejsko-cařihradského vyznání víry.

4. Zařazování prvků, které zdůrazňují aktivní zapojení všech účastníků.

Bohoslužby slaví celé společenství, je vhodné posilovat prvky, které aktivní účast přítomných zdůrazní. Jedná se o hlasitou odpověď na pozdrav (shromáždění v tu chvíli také předsedajícímu zvěstuje Boží milost), společně hlasitě „Amen“ jako výraz

přítakání modlitbě, společná zvolání v přímluvných modlitbách (např. „Pane, smiluj se.“), případně užívání dalších prvků z tradice církve. Pozdrav pokoje, který se stal v mnoha sborech samozřejmostí, také vyjadřuje vzájemnost účastníků.

Pavel Janošik

Čínští křesťané

Z pohledu všech slušných lidí, různých veřejných organizací i prostřednictvím našeho Zpravodaje sledujeme osud čínských křesťanů, kteří již druhý rok žádají o azyl v České republice. Z hlediska zdravého rozumu zde není žádných překážek. V Číně smí působit jen oficiální církev, existuje zde například oficiální římskokatolická církev, kde o volbě biskupů rozhodují vládní orgány a pak samozřejmě neoficiální, podzemní katolická církev, která je pronásledovaná. Protestantské církve zde mají ještě složitější pozici, zkrátka nejsou přijímány, ale jsou tvrdě pronásledovány. Probíhají domovní prohlídky, vyhazování členů církve z práce, věznění bez uvedení důvodu, rodiny neví, kde se jejich otcové nacházejí. Tento stav porušování základních lidských práv a svobod - svobody náboženství - svým způsobem podporuje oficiálně i Česká republika slovy obdivu ze strany pana prezidenta, který zdůrazňuje čínskou „demokracii“. Ale také se jedná o netečnost české vlády, která klade důraz pouze na ekonomické zisky a záležitost lidských práv nevnímá jako důležitou.

Skupina čínských křesťanů požádala o azyl v naší zemi. Nejsou to žádní teroristé ani ekonomičtí migranti, jsou to lidé, kteří zkrátka nemohou vyznávat doma svou víru, jsou za to tvrdě pronásledováni. Z výše uvedených důvodů vládní zdroje mlčí, oficiální politika České republiky podporuje čínský režim. Společenství sdružená v

ekumenické radě církví dlouhodobě usilují o řešení této situace, žel naráží na odpor této vlády. Ministerstvo vnitra tuto záležitost nechce řešit, spíše se tomuto tématu vyhýbá anebo mlží. Díky za církevní aktivity a lidi, kterým není lhostejno, jak se s těmi, kteří jsou prokazatelně pronásledováni ve své zemi, zachází. Jsme vděční za to, že se tímto problémem zabývají církve včetně té naší. Další informace najdete na webových stránkách církve e-církve, některé z nich uvádíme:

Veřejné shromáždění podpořilo čínské křesťany

V neděli 14. října se na Václavském náměstí v Praze uskutečnilo modlitební shromáždění na podporu čínských křesťanů, kteří v České republice již druhým rokem žádají o azyl z důvodu svého pronásledování.

Na akci u sochy sv. Václava vystoupil emeritní předseda Ekumenické rady církví a Rady Církve bratrské Daniel Fajfr a pražský pomocný biskup Václav Malý. Součástí setkání byla i modlitba a čtení z Písma, na které navazovalo zapálení svíček jako projev podpory těmto věřícím v obtížné životní situaci.

„Bylo by dobré, kdyby si této situace všimlo více lidí a kdyby pozvedli svůj hlas. Nejsem s to předpovědět, jak se příslušné orgány rozhodnou, ale myslím, že nic nepřekáží tomu, aby se tito příchozí integrovali do naší společnosti,“ řekl k situaci čínských žadatelů o azyl biskup Václav Malý.

Účastníci modlitebního zastavení pod sochou sv. Václava se shodli na tom, že je třeba se modlit za celou situaci a věřit v nezávislé rozhodování soudů v této záležitosti. Rečníci též připomněli, že jsou známy příběhy konkrétních žadatelů a je zjevné, že v jejich zemi jim hrozí reálné nebezpečí.

„Je dobré si uvědomit, jakou máme výsadu, že žijeme ve svobodné zemi, kde můžeme svobodně vyznávat svoji víru. Přáli bychom to stejné těmto bratrům a sestrám, kteří jsou pro svoji víru pronásledováni a proto v naší zemi požádali o azyl,“ vysvětlil smysl akce Jan Jackanič z pracovní skupiny Ekumenické rady církvi pro čínské křesťany.

V České republice žádalo před dvěma lety o azyl 92 křesťanů z Číny. Pouze osmi z nich Ministerstvo zahraničních věcí vyhovělo a azyl jim udělilo. 70 neúspěšných žadatelů se rozhodlo požádat o soudní přezkum rozhodnutí. Dalších 14 lidí svou žádost stáhlo a odjelo.

Samotnému shromáždění na Václavském náměstí předcházela tisková konference, při které organizátoři ujistili, že v žádném případě nemá být nepatřičným tlakem na rozhodování soudů v této záležitosti. „Situaci sledujeme, připomínáme ji a modlíme se za ni. Leží nám na srdci. Žaloby ještě nejsou projednávány, ze sedmdesáti případů bylo soudní jednání naplánováno jen v jednom jediném, a to bylo odročeno,“ uvedli zástupci Ekumenické rady církvi v ČR.

Podle biskupa Václava Malého je „ostuda pana prezidenta i veřejných činitelů“, že se vzájemná jednání s Čínou omezila na ekonomická témata a Česko neupozorňuje na porušování lidských práv. „Z důvodů morálních a etických to patří k podstatě demokratického systému. Proto je potřeba

na linii, kterou prosazoval Václav Havel, navázat,“ uvedl Malý.

Jako dodatek uvádíme pozdrav jedné z neúspěšných žadatelek o azyl:

Vážení přátelé, jménem sedmdesáti křesťanů z Číny vám děkuji!

Když jsme se o tomto setkání dozvěděli, byli jsme velmi dojatí. Již více než dva roky nás provázejí různé obtíže v úsilí, abychom nebyli v neznámém prostředí sami. Váš zájem a pomoc pokládáme za velikou Boží milost. Nemáme ta správná slova k vyjádření naší vděčnosti, ale tato vaše láska byla oceněna v srdcích našich 70 bratrů a sester. Rádi bychom se podíleli na dnešním setkání, ale nemůžeme se osobně zúčastnit v důsledku pronásledování křesťanů, které roste a přesahuje přes hranice i do jiných zemí. Můžeme použít pouze tento způsob, jak vás pozdravit. Děkuji vám za vše, co jste pro nás udělali. Moji bratři a sestry se modlí za toto setkání i se všemi přáteli, kteří se o nás starají.

Bůh vám žehnej!

Čínští křesťané žádající o azyl v ČR

Ze zdroje e-cirkev.cz napsal Antonín Plachý

Jubilanti ...prosinec až únor

(zmiňujeme jména členů sboru a prosíme o pochopení, že vzhledem k zákonu o ochraně osobních údajů neuvádíme jejich datum narození a bydliště)

Ilona Luksová, Lída Hrdá, Jan Adame, Hilda Miketová, Anna Volkmerová, Alena Valchářová, Rostislav Mezenský, Josef Luks, Jaroslava Váchová, Miroslav Jelínek, Emilie Chalupská.

Kéž je všem jubilantům Bůh milostiv a žehná jim!

Vánoční modlitba

Pane Bože,
radujeme se z narození
Spasitele,
radujeme se z Boha,
jehož znamením jsou pleny,
z Boha, který chce být s námi,
a tak s námi sdílí tu tlačenicí,
na kterou bezbranní doplácí,
i ten chlív.

Nad takovou láskou žasneme,
dává nám naději,

že ani ve své bezmoci a
slabosti nejsme sami.

Díky ní můžeme vidět život a
svět v novém světle.

Díky za radost.

Amen

Adresa sboru: Lidická 2, Opava 746 01

**možnost rozhovoru s farářem,
nejlépe po předchozí domluvě - každý
den mimo pondělí**

Farář: Mgr. Pavel Janošík

Kurátor: Antonín Plachý

Telefon: 739 517 284

Email: opava@evangnet.cz

Web: www.evangeliciopava.com

Facebook: Evangeliciopava

Bankovní účet: 28 00 32 13 97 / 2010

Fond oprav: 25 00 49 98 39 / 2010

Redakční rada:

Šéfredaktor: Antonín Plachý

Členové: Pavel Janošík, Petr Wolf,
Zdenka Jančářová

Jazyková korektura: Helena Domesová

Grafická úprava: Viliam Kušník

Uzávěrka příštího zpravodaje: 20. 1. 2019

Další zpravodaj vyjde: 17. 2. 2019